

Et Mindretal (Ving, Bjerre, Harald Jensen og Rørsgaard) kan ikke slutte sig til det foreliggende Lovforslag, hverken i dettes oprindelige Skikkelse eller i den Form, som Flertallet foreslaar at give det.

Nærværende Mindretal skal i saa Henseende bemærke følgende:

Bed en Toldlov som ved enhver Skatte- lov bør man ved Undersøgelsen af dens Retfærdighed overfor Skatteyderne tage til Udgangspunkt det Spørgsmaal: Hvorledes vil Byrden faktisk fordele sig paa Skatteyderne. Theorier om, at man ved Afholdenhed fra de stattebelagte Varer kan „frigøre sig for Staten“, er til dette Spørgsmaals Besvarelse uden Værd; hvad det herved alene kommer an paa, er det: om det kan antages, at den Fordyrelse af Varerne, som hidrører fra Skattepaalæget, vil bevirke, at Folk afholde sig fra Forbrug af de paagældende Varer, eller om det maa antages, at Borgene ville fortsætte med Forbruget af Varerne, uanset den paalagte Stat. Kommer man til det sidst anførte Resultat, er det kun en Trost paa Papiret, at Folk kan frigøre sig for Staten.

Anlægge vi denne Betragtning paa den nye Stat—10 Kr. pr. Tønde bajerff Öl— da føle vi os forvissede om, at den ved Skattepaalæget fremkomne Fordyrelse ikke vil indskrænke det nuværende Forbrug af bajerff Öl. Denne Antagelse fremsætte vi med saa meget større Sikkerhed, som vi se, at bægge de Mindretal (Vjornbaek m. fl. og Dinesen m. fl.), der bifalde Forslaget, tænke at finde Midler til sociale Opgavers Fremme, bl. a. og særlig en Alderdomsforførgelse, gennem den Indtægt, som Ølfatten kan ventes at ville bringe ud over de 5 Millioner Kroner, som foreslaas opbrugte straks til partiel Revision af Toldloven.

Naar man saaledes fra alle Sider, om end i noget forskellig Grad, forudsætter et fremtidig usforandret eller stigende Ølforbrug, uanset den store Skattefordyrelse af bajerff Öl, da mister Tanken om, at man kan „frigøre sig for Staten“, al praktisk Interesse

for Bedømmelsen af, hvorledes Ølfatten vil tynge paa Befolkningen.

Ødet vi saaledes, under almindelig Tilslutning, kunne se bort fra Forestillingen om, at de ubemidlede Klasser, som har det største Ølforbrug, ville unddrage sig Ølfatten ved at ophøre med Øldrikning, staa vi ved Spørgsmaalet om det hensigtsmæssige og retfærdige i at lægge Staten om fra en almindelig Forbrugsartikel til en anden.

Efter det oprindelige Forslag skulde hele det ved Ølfatten indbundne Beløb — anslaaet, efter vor Mening meget lavt, til 5½ à 6 Mill. Kr. — anvendes til Redskættelse af Sukkertolden. I Tilslutning til den ved 1ste Behandling af Forslaget fremsatte Kritik kan Mindretallet ikke finde, at der ved Overførelsen af det meste af Sukkertolden til en høj Ølstat vises vore ubemidlede Medborgere andet Hensyn end det at forøge deres Skattebyrde til Fordel for de bedre stillede Medlemmer af Samfundet, men en Hensyntagen af den Art kan ikke siges at imødekomme Tidens Fordring om at lette de ubemidlede og fattige Kampen for Tilværelsen og hører ikke til de Formaal, som en demokratisk Repræsentation bør sætte sine Kræfter ind paa.

Foruden det her anthede Formaal havde den foreslaede Omlægning af Sukkertold til Ølstat et andet Hovedøjemed: nemlig at der ved Toldlettelse paa Sukker „aabnes Afgang til Tilvirkning og Udførsel af konserverede Havesager i stort Maal og saaledes vindes en til Dels ny og bethdningsfuld Erhvervsgræn for Landbruget, særlig det mindre.“

Det glæder nærværende Mindretal at se, at Forslagsstillerne og deres Meningsfæller i Udvalget — Bøjsen og Dinesen med deres respektive Partifæller — have erkendt, at dette andet Hovedøjemed i væsenlig Grad kan opnaas uden Indførelse af en høj Ølstat. Thi naar der, som foreslaet af Flertallet ved Udførsel af Frugter og andre Havesager, som ere konserverede i Sukker, skal tilstaaes en Godtgørelse for Tolden af det ved Søltingen anvendte